

Ο επαναστατικός ρεαλισμός της μονάδας

Του **ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗ***

Κατά τις πρόσφατες ευρωεκλογές, στράφηκε προς το νέο κόμμα «Ποτάμι» ο ψηφοφόρος που αποφάσισε ότι δεν ήθελε να είναι πια αντικείμενο δημοκρατίας, αλλά υποκείμενο δημοκρατίας, ώστε να επιλέγει από λύσεις που ο ίδιος θα μπορούσε να (συν)διαμορφώσει, όχι από «λύσεις» έτοιμες, σερβιρισμένες από το νοσηρό παρελθόν. Το «Ποτάμι», όπως το αντιλαμβάνομαι, δεν πιστεύει, και δεν οφείλει να πιστεύει, σε απάραβατα θεωρητικά σχήματα. Πιστεύει σε ό,τι δίνει λύσεις, σε ό,τι δουλεύει, σε ό,τι λειτουργεί.

Η «χρησιμοθηρία» αυτή τοποθετείται βέβαια μέσα σε ένα πλαίσιο δικαιοσύνης (ο καθένας να λαμβάνει αυτό που του αξίζει, χωρίς άδικη ανισότητα, αλλά ούτε και άδικη ισότητα), ελευθερίας (ο καθένας να κάνει αυτό που επιθυμεί, εντός ενός πλαισίου δικαιοσύνης, αλλά και ο καθένας να μπορεί, να έχει και την οικονομική δυνατότητα, να κάνει αυτό που επιθυμεί) και δημοκρατίας (όπου η πλειοψηφία αποφασίζει, αλλά δεν μπορεί ποτέ να στερεί ελευθερία και δικαιοσύνη από τη μειοψηφία).

Μέσα σε αυτό το θεμελιώδες πλαίσιο αξιών, που αποτελούν το «κεκτημένο του Διαφωτισμού», το «Ποτάμι» δεν είναι το κόμμα του σοσιαλισμού ή του φιλελευθερισμού, το «Ποτάμι» είναι το κόμμα του επαναστατικού ρεαλισμού.

Το πραγματικά νέο κόμμα οφείλει να είναι (και) κόμμα των αριθμών, άρα να μην αγαπάει τα επιχειρήματα ή τις πολιτικές που δεν δίνουν αριθμούς. Δεν υπάρχει στην εποχή μας τίποτα πιο επαναστατικό από τον πολιτικό ρεαλισμό, τον πραγματισμό των συγκεκριμένων λύσεων.

Κι αν αρχίσουμε, τώρα που ακούγονται δεξιά κι αριστερά πολλοί αριθμοί, με τον αριθμό ΕΝΑ (1):

Ενας αριθμός-ταυτότητα για κάθε πολίτη, αντί για ΑΔΤ, ΑΜΚΑ, ΑΜΑ, ΑΦΜ, ΑΜΚΑ εργοδότη, Αριθμ. Δημοτολογίου κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Ενας νόμος εν ισχύ για κάθε υπουργείο. Και συνταγματική κατοχύρωση ότι κάθε νέος νόμος θα ενσωματώνει ή θα καταργεί όλη την προηγούμενη νομολογία. Έτσι θα διατάζει ο κάθε υπουργός να φέρνει τρία και τέσσερα νομοσχέδια στη διάρκεια της θητείας του. Οι νόμοι είναι ο ύψιστος θεσμός, δεν είναι για να παίζουν –εν ου παικτοίς– οι μαθητευόμενοι της πολιτικής κοπτοραπτικής. Οι νόμοι είναι η θεσμική μνήμη και θεσμική συνέχεια του κράτους και τη σταθερότητα την δίνει ένα κράτος με θεσμική μνήμη και θεσμική συνέχεια, όχι ο οποιοσδήποτε εκάστοτε πολιτικός αρχηγός που έχει το θράσος να λέει «η σταθερότητα είμαι εγώ». Λένε οι ειδικότεροι περί τα διοικητικά, «Ενας νόμος ανά υπουργείο; Μα αυτό δεν γίνεται!» Ε, λοιπόν, το πραγματικά νέο κόμμα είναι εδώ ακριβώς για να κάνει αυτά που μας λένε ότι «δεν γίνονται».

Μία βασική κυβερνητική διοικητική δομή, ένα Κέντρο Δια-

κυβέρνησης αποτελούμενο από τους γ.γ. των υπουργείων, επιλεγμένους αξιωματικά, με ανοιχτό διαγωνισμό και αυξημένη πλειοψηφία από τη Βουλή, για θητεία πενταετή, πέραν του βίου της εκάστοτε κυβέρνησης. Ένα Κέντρο Διακυβέρνησης αντί για τις σημερινές Γ.Γ. του πρωθυπουργού, Γ.Γ. του υπουργικού Συμβουλίου και Γ.Γ. Συντονισμού και το Κυβερνητικό Συμβούλιο Μεταρρυθμίσεων. Μία σύνταξη από ένα ταμείο.

Ένα σημείο επαφής του πολίτη με τη διοίκηση, μέσω των ΚΕΠ. Η μόνη μεταρρύθμιση που έγινε ως τώρα είναι τα ΚΕΠ, και ο εμπνευστής της, ο Σταύρος Μπένος, έφυγε, ούτως ειπείν, νύχτα! Απώτερος στόχος ένα κράτος «ερμηνικά κλειστό», που θα λειτουργεί σαν ελβετικό ρολόι. Αρα όλα θα διεκπεραιώνονται μέσω ΚΕΠ και εφορίες, δήμοι, πολεοδομίες κ.τ.λ. δεν θα είναι προσβάσιμα στους πολίτες. Έτσι ελαχιστοποιούνται και οι πιθανότητες διαφθοράς υπαλλήλων. Και συνολικά, διοικητικό bypass, κατά το πρότυπο των ΚΕΠ. Πολλές υπηρεσίες δεν είναι πλέον μεταρρυθμίσιμες. Αρα τις παρακάμπτουμε δημιουργώντας καινούργιες, οι οποίες θα οδηγήσουν τις παλαιές σε βελτίωση ή αυτοαχρήστευση, διά της φυσικής επιλογής των πολιτών. Μία Κεντρική Αρχή Προμηθειών. Μία δομή τύπου ΑΣΕΠ για την πρόσληψη, την προαγωγή και την αξιολόγηση των δημοσίων υπαλλήλων.

Μια εταιρεία περιουσίας του Δημοσίου, ένα «Greek Sovereign Fund», ως εταιρεία συμμετοχών, εισηγμένη στο Χρηματιστήριο, διαφανής, αντί για το σημερινό αδιαφανές ΤΑΠΠΕΔ που πουλάει κομμάτι κομμάτι και όσο όσο. Να πώς μπορεί ένα νέο κόμμα να εκφράζει τον πολιτικό πραγματισμό –το «πολιτικό κέντρο» αν προτιμάτε– τη στιγμή που οι αριστεροί λαϊκιστές δεν πωλούν ούτε μετοχοποιούν τίποτε, ενώ οι δεξιοί λαϊκιστές πωλούν όσο όσο λόγω της «κακίας τρόικας».

Όλα τα παραπάνω συντείνουν στο εξής: Όσο δεν αναδιαρθρώνουμε τη δημόσια διοίκηση, θα αναγκάζομαστε να αναδιαρθρώσουμε το δημόσιο χρέος, ξανά και ξανά. Μια αποστολή θα έχει κάθε κυβέρνηση στη μεταμνημονιακή εποχή: όχι να αλλάξει το κράτος, αλλά να το ξαναφτιάξει από την αρχή.

Δεν θέλουμε κράτος, θέλουμε διοίκηση, μια καλή και αποτελεσματική διοίκηση. Αν απομυθοποιήσουμε το «κράτος» ως αυτοσκοπό και σχεδόν μεταφυσική οντότητα. Το κράτος είναι πάντοτε το μέσον, ποτέ ο σκοπός.

Και αφού αρχίσαμε με τον αριθμό ΕΝΑ, αν δώσουμε εδώ, τώρα, για αρχή, και μία (1) υπόσχεση: ότι ως πολίτες και ως νέοι πολιτικοί θα κάνουμε τα πάντα ώστε το παλιό πολιτικό σύστημα, το σύστημα του κυνισμού, να μην επιβιώσει. Όχι άλλο χθες. Όχι άλλη υπομονή. Αν μη δώσουμε άλλο χρόνο στον χρόνο.

* Ο Αλέξανδρος Φιλίππιδης είναι συγγραφέας. Εξελέγη μέλος της Πανελληνίας Επιτροπής του «Ποταμιού» (art.space.aleph@gmail.com)